Orędownik Urzędowy
POWIATU MORSKIEGO

Wychodzi w środę i w sobotę w miarę potrzeby. — Prenumerata miesięczna wynosi 2.00 złote. — Poszczególny numer - - - - - - 60 groszy. - - - - - -

Ogłoszenia w części nieurzędowej przyjmuje się za opłatą 80 gr od jednołamowego wiersza drobnego druku, reklamy - - - - 1,20 złotych od wiersza. - - - -

Administracja: Wydział Powiatowy w Wejherowie. Telefon 30 i 50.

Nr. 16. | **Wejherowo, sobota, dnia 21 kwietnia 1928 r.** | **Rok II.**

Dnia 2-go kwietnia r. b. zasnął w Bogu po krótkiej chorobie

ś. p.

Antoni Szreder

sołtys gminy Kazimierz.

Zmarły pełnił obowiązki sołtysa przez długie lata z całem poświęceniem ku największemu zadowoleniu tak swych przełożonych jak i ludności. Powiat traci w zmarłym wzorowego sołtysa oraz prawego obywatela i patrjotę. Niech odpoczywa w pokuju.

Wejherowo, dnia 11 kwietnia 1928 r.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego:

L. dz. III-2-3136/28 W. P **Lipski.**

Treść:

111.
Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 19 marca 1928 r.

o zniesieniu obszaru dworskiego Mrzezino w powiecie morskim, województwie pomorskiem.

Na podstawie art. 104 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) zarządza się co następuje:

§ 1. Obszar dworski Mrzezino w powiecie morskim, województwie pomorskiem znosi się, a terytorjum jego włącza się do gminy wiejskiej Mrzezino w tymże powiecie i województwie.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Piłsudski.

Minister Spraw Wewnętrznych: Sławoj Składkowski.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.

Wejherowo, dnia 16. 4. 1928 r.

Starosta: Lipski.

112.
Rozporządzenie Ministra Rolnictwa.

z dnia 18 lutego 1928 r.

w porozumieniu z Ministrem Skarbu o włączeniu influency koni do chorób, podlegających obowiązkowi zgłaszania, i o zwalczaniu tej choroby.

Na podstawie artykułów 29 punkt a) i 112 rozp. Prezydenta Rzplitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673) zarządza się co następuje:

§ 1. Do zaraźliwych chorób zwierzęcych, podlegających obowiązkowi zgłaszania w myśl art. 20 rozp. Prezydenta Rzplitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych, włącza się dla obszaru województw pomorskiego i poznańskiego influencę koni.

§ 2. Posiadacz, zauważywszy u koni objawy, wzbudzające podejrzenie o influencę, równocześnie ze zgłoszeniem do najbliższego posterunku policji lub bezpośrednio do starosty winien:

a) odosobnić konie chore od koni pozostałych,
b) nie wyprowadzać koni z zagrody,
c) dopilnować, nby z zagrody nie wypędzano koni na wspólne pastwiska lub do wspólnych miejsc pojenia, pławienia i t. p., jak również, aby ze stajni (pomieszczeń), w których stały lub stoją konie chore, nie usuwano nawozu.

§ 3. Starosta, otrzymawszy zgłoszenie lub dowiedziawszy się w jakikolwiek inny sposób o istnieniu influency koni, winien natychmiast zarządzić zbadanie przez powiatowego lekarza weterynaryjnego stanu rzeczy na miejscu celem ustalenia:

1) skąd i w jaki sposób zaraza została przyniesiona,

2) czy konie chore w ciągu ostatnich dziesięciu dni stykały się z końmi obcemi i z któremi,

3) czy w ostatnich dziesięciu dniach konie nie zostały wyprowadzone (wypędzone, wywiezione) z zagrody i dokąd.

Stosownie do wyniku dochodzeń starosta zarządzi co należy, lub o wyniku zawiadomi właściwego starostę.

§ 4. Po urzędowem stwierdzeniu influency pow. lekarz weterynaryjny winien w celu umiejscowienia choroby zarządzić odosobnienie i zamknięcie w zagrodzie wszystkich koni chorych i podejrzanych, jak również zakazać wywożenia poza obręb zagrody nawozu i ściółki ze stajni (pomieszczenia) zapowietrzonej.

§ 5. Każdy pierwszy wypadek influency w miejscowości dotychczas wolnej od influency starosta winien podać do wiadomości publicznej w sposób przyjęty w powiecie i zawiadomić komendę miejscowego garnizonu i kierownika właściwego państwowego zakładu chowu koni, — a w okresie kopulacyjnym — równiej kierowników najbliższych stacyj kopulacyjnych.

§ 6. Przy głównych wejściach do zapowietrzonej zagrody i na drzwiach zapowietrzonej stajni (pomieszczenia) winny być umieszczone tablice z widocznym i czytelnym napisem „Influenca koni“.

§ 7. Starosta zarządzi zamknięcie w zagrodzie koni, dotkniętych influencą i podejrzanych o tę chorobę.

§ 8. Starosta może zezwolić na wypędzanie koni chorych i podejrzanych o chorobę na pastwiska w obrębie własnego gospodarstwa posiadacza pod warunkiem, że konie takie nie będą się stykały z innemi końmi z zagrody zapowietrzonej, jak również z końmi obcemi.

§ 9. Dozwolone jest wypędzanie na osobne pastwiska koni podejrzanych o zarażenie się, jak również koni wyleczonych z influency przed uchyleniem zarządzeń (§ 13) oraz na używanie takich koni w obrębie i poza obrębem własnego gospodarstwa pod warunkiem, że konie takie nie będą wprowadzane do obcych stajni (pomieszczeń) i nie będą karmione lub pojone z obcych naczyń (wiader, żłobów, toreb itp).

§ 10. Wywożenie (wynoszenie) z zapowietrzonej stajni ściółki, nawozu i gnojówki oraz sprzętów, używanych do oprzątania i pielęgnowania koni chorych i podejrzanych o influencę, dozwolone jest dopiero po dokładnem oczyszczeniu i odkażeniu według przepisów §§ 1—10 załącznika Nr. 2 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9-go stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 167).

§ 11. Wprowadzanie koni obcych do zapowietrzonej zagrody jest zakazane. Starosta może czynić wyjątki.

§ 12. Zwłoki koni padłych z powodu influency podlegają nieszkodliwemu usunięciu w sposób podany w załączniku Nr 6 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 167).

Skóry z koni dotkniętych influencą wolno dopuszczać do obrotu dopiero po zupełnem wysuszeniu lub odkażeniu, o ile nie zostaną skierowane wprost do garbarni.

Osoby, zatrudnione przy oprzątaniu koni chorych, winny przed opuszczeniem zapowietrzonych pomieszczeń oczyścić i odkazić ręce i obuwie.

Narzędzia, sprzęty, naczynia, uprząż i inne przedmioty, używane dla zwierząt chorych, podlegają oczyszczeniu i odkażeniu według zarządzenia powiatowego lekarza weterynaryjnego i stosownie do przepisów § 10.

Oczyszczanie i odkażanie należy również przeprowadzić w czasie trwania choroby według zarządzenia powiatowego lekarza weterynaryjnego i stosownie do przepisów §§ 1 — 10 załącznika Nr. 2 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 167).

§ 13. Za konie, co do których urzędowo stwierdzono, że padły na obszarze województwo poznańskiego na influencę, gdy przedtem uczyniona zadość obowiązkowi zgłoszenia, należy się zapomoga od Państwa w wysokości 3/4 wartości szacunkowej konia przy zastosowaniu postanowień art 75 do 91 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673) i zastosowaniu przepisów §§ 14 — 31 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 167).

§ 14. Starosta winien influencę uznać za wygasłą i wydane zarządzenie uchylić:

1) jeżeli wszystkie konie zagrody padły lub zostały z zagrody usunięte,

2) jeżeli w razie nieusunięcia wszystkich koni z zagrody upłynęło pięć tygodni od czasu wyzdrowienia ostatniego chorego konia i

3) jeżeli pozatem ostateczne oczyszczenie i odkażenie według zarządzenia powiatowego lekarza weterynaryjnego zostało należycie przeprowadzone.

§ 15. O wygaśnięciu influency starosta winien zawiadomić wszystkie władze i urzędy, które zostały powiadomione o wybuchu choroby i ogłosić w ten sam sposób, w jaki stwierdzenie choroby podane zostało do wiadomości publicznej.

§ 16. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą na obszarze województw pomorskiego i poznańskiego równocześnie z rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673 i Nr. 114, poz. 975).

Minister Rolnictwa: K. Niezabytowski.

Minister Skarbu: G. Czechowicz.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.

Wejherowo, dnia 16. kwietnia 1928 r.

Starosta: Lipski.

113.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa

z dnia 18 lutego 1928 r.

w porozumieniu z Ministrem Skarbu o włączeniu niedokrwistości zakaźnej koni do chorób, podlegających obowiązkowi zgłaszania i o zwalczaniu tej choroby.

Na podstawie artykułów 29 punkt a) i 112 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673) zarządza się co następuje:

§ 1. Do zaraźliwych chorób zwierzęcych, podlegających obowiązkowi zgłaszania w myśl art. 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych, włącza się dla obszaru województw pomorskiego i poznańskiego niedokrwistość zakaźną koni.

§ 2. Posiadacz, zauważywszy wśród koni objawy, wzbudzające podejrzenie o niedokrwistość zakaźną, równocześnie ze zgłoszeniem do najbliższego posterunku policji lub bezpośrednio do starosty winien:

a) odosobnić w stajni (pomieszczeniu) konie chore i podejrzane o chorobę od koni pozostałych.

b) dopilnować, aby do zagrody nie wprowadzano koni obcych,

c) dopilnować, aby nie wyprowadzano z zagrody koni, nie wypędzano ich na pastwiska lub do wspólnych miejsc pojenia, pławienia i t. p., jak również, aby nie wywożono (wynoszono) z zagrody narzędzi, sprzętów i przedmiotów, zanieczyszczonych krwią, wydzielinami lub wydalinami koni chorych i podejrzanych, tudzież nawozu, gnojówki i ściółki z pod koni,

d) nie dokonywać operacyj krwawych na koniach chorych i podejrzanych o chorobę bez udziału lekarza weterynaryjnego.

§ 3. Starosta, otrzymawszy zgłoszenie lub dowiedziawszy się w jakikolwiek inny sposób o podejrzeniu o niedokrwistość zakaźną, winien przeprowadzić niezwłocznie zbadanie stanu rzeczy na miejscu przez powiatowego lekarza weterynaryjnego celem ustalenia:

1. od jakiego czasu zauważone pierwsze objawy choroby,

2. czy i kiedy konie chore i podejrzane zostały wprowadzone do zagrody i skąd, względnie, czy choroba została przyniesiona do zagrody w inny sposób,

3. czy chore lub podejrzane konie z zagrody stykały się (na pastwiskach, w stajniach i t. p.) z końmi obcemi i z któremi, oraz czy w ostatnich trzech miesiącach przed wystąpieniem objawów podejrzanych konie z zagrody zostały wyprowadzone i dokąd,

4. czy do stajni (pomieszczenia), w której znajdują się konie chore i podejrzane, były wprowadzane konie obce, kiedy i które.

§ 4. Powiatowy lekarz weterynaryjny winien zbadać wszystkie konie, które według wyników dochodzeń należy uważać za podejrzane. Jeżeli takie konie znajdują się w innych powiatach, starosta niezwłocznie zawiadomi właściwego starostę celem wydania odpowiednich zarządzeń.

§ 5. Jeżeli powiatowy lekarz weterynaryjny stwierdzi w zagrodzie dotychczas wolnej od niedokrwistości zakaźnej podejrzenie o tę chorobę, starosta winien zawiadomić niezwłocznie wojewodę, który wydeleguje wojewódzkiego lekarza weterynaryjnego celem dokładnego zbadania stanu rzeczy na miejscu. W razie potwierdzenia przez wojewódzkiego lekarza weterynaryjnego uzasadnionego podejrzenia o niedokrwistość zakaźną,

wojewoda winien zawiadomić niezwłocznie Ministra Rolnictwa, który wyda zarządzenia w celu ostatecznego stwierdzenia rodzaju choroby.

Powiatowy lekarz weterynaryjny winien pobrać próby krwi od koni podejrzanych o niedokrwistość zakaźną i wysłać je w stanie płynnym do Wydziału Higjeny Zwierząt Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego w Bydgoszczy, według przepisów § 9 załącznika Nr. 3 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz 167).

§ 6. Każdy pierwszy wypadek niedokrwistości zakaźnej w zagrodzie starosta winien podać do wiadomości publicznej w sposób przyjęty w powiecie i zawiadomić o tem właściwe dowództwo korpusu, komendę miejscowego garnizonu i kierownika właściwego państwowego zakładu chowu koni.

§ 7. Przy wejściach do zapowietrzonej zagrody i przy wejściu do zapowietrzonej stajni (pomieszczenia) winny być umieszczone tablice z wyraźnym i trwałym napisem „Niedokrwistość zakaźna koni".

§ 8. Konie chore i podejrzane o niedokrwistość zakaźną podlegają odosobnieniu i zamknięciu w stajni (pomieszczeniu), a konie podejrzane o zarażenie się — zamknięciu w zagrodzie.

Zamknięcie starosta może ograniczyć do pewnych stajen (pomieszczeń), w których znajdują się konie chore i podejrzane, o ile — według uznania powiatowego lekarza weterynaryjnego — nie jest to połączone z niebezpieczeństwem rozszerzenia się zarazy.

§ 9. Starosta może zezwolić na używanie koni podejrzanych o chorobę do robót polnych i na wypędzanie takich koni na pastwiska w obrębie własnego gospodarstwa posiadacza pod warunkiem, że konie nie będą się stykały z końmi niepodejrzanemi.

Starosta zezwoli na używanie koni podejrzanych o zarażenie się do robót poza obrębem własnego gospodarstwa pod warunkiem, że konie nie będą się stykały z innemi końmi, że nie będą wprowadzane do obcych stajen (pomieszczeń) i że obce sprzęty i t. d. do karmienia i pojenia nie będą dla nich używane.

§ 10. Wywożenie (wynoszenie) z zamkniętej zagrody narzędzi, sprzętów i przedmiotów zanieczyszczonych krwią, wydzielinami lub wydalinami koni chorych lub podejrzanych, tudzież nawozu, ściółki i gnojówki, dozwolone jest dopiero po dokładnem oczyszczeniu i odkażeniu według przepisów §§ 5, 9 i 17 załącznika Nr. 2 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19. poz. 167).

§ 11. Wprowadzanie (wpędzanie, przywożenie) koni do zamkniętej zagrody jest zakazane. Starosta może zezwolić na wyjątki.

§ 12. Minister Rolnictwa może zarządzić zabicie konia, u którego została stwierdzona niedokrwistość zakaźna, jak również konia podejrzanego o tę chorobę.

§ 13. Zwłoki koni padłych i zabitych z powodu niedokrwistości zakaźnej podlegają nieszkodliwemu usunięciu w sposób podany w załączniku Nr. 6 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 167).

Skóry z koni dotkniętych niedokrwistością zakaźną i podejrzanych o tę chorobę wolno dopuszczać do obrotu dopiero po zupełnem wysuszeniu lub odkażeniu, o ile nie zostaną skierowane wprost do garbarni.

§ 14. Za konie zabite na zarządzenie władzy z powodu niedokrwistości zakaźnej należy się odszkodowanie od Państwa według art. 79 lit. a) lub, jeżeli były dotknięte niedokrwistością, zakaźną, według art. 80 lit. b), za konie zaś padłe na obszarze województwa pomorskiego na niedokrwistość zakaźną, jeżeli przedtem uczyniono zadość obowiązkowi zgłoszenia, należy się zapomoga od państwa w wysokości, określonej w art 82 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673) przy zastosowaniu postanowień artykułów 75 do 78 i 83 do 96 tegoż rozporządzenia oraz przepisów §§ 14 do 31 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 167).

§ 15. Konie podejrzane o zarażenie się, znajdujące się w zagrodzie, w której nie została stwierdzona niedokrwistość zakaźna ani podejrzenie o tę chorobę, podlegają obserwacji. Obserwacja winna być uchylona, jeżeli konie podejrzane o zarażenie się w przeciągu sześciu tygodni nie okazywały objawów podejrzanych i po upływie tego czasu zostały zbadane przez powiatowego lekarza weterynaryjnego i uznane za niepodejrzane o niedokrwistość zakaźną.

§ 16. Stajnie (pomieszczenia), w których stały konie chore i podejrzane o chorobę, ręce odzież i obuwie osób zanieczyszczone krwią, wydzielinami lub wydalinami koni chorych i podejrzanych, jak również narzędzia, sprzęty i wszelkie przedmioty, zanieczyszczone krwią, wydzielinami lub wydalinami takich koni, podlegają oczyszczeniu i odkażeniu według zarządzenia powiatowego lekarza weterynaryjnego, stosownie do §§ 5, 9 i 17 załącznika Nr. 2 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 167).

§ 17. Starosta winien niedokrwistość zakaźną uznać za wygasłą i wydane zarządzenia uchylić:

a) jeżeli wszystkie konie zagrody padły, zostały zabite lub z zagrody usunięte, albo
b) jeżeli po usunięciu koni chorych i podejrzanych o chorobę, pozostałe konie w ciągu trzech miesięcy nie okazywały objawów choroby, albo
c) jeżeli wszystkie konie zagrody, z której nie usunięto koni chorych i podejrzanych o chorobę, w ciągu pięciu miesięcy nie okazywały żadnych objawów wzbudzających podejrzenie o niedokrwistość zakaźną i
d) jeżeli pozatem zarządzone oczyszczenie i odkażenie zostało przeprawadzone i należyte ich wykonanie stwierdzone przez powiatowego lekarza weterynaryjnego.

§ 18. O wygaśnięciu niedokrwistości zakaźnej starosta winien zawiadomić wszystkie

władze i urzędy, które zostały powiadomione o jej wybuchu i ogłosić o tem w ten sam sposób, w jaki stwierdzenie niedokrwistości zakaźnej zostało podane do wiadomości publicznej.

§ 19. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na obszarze województw pomorskiego i poznańskiego równocześnie z rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673 i Nr. 114, poz. 975).

Minister Rolnictwa: K. Niezabytowski.
Minister Skarbu: G. Czechowicz.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.
Wejherowo, 16. 4. 1928 r.

Starosta: Lipski.

114.
Rozporządzenie Ministra Rolnictwa
z dnia 22-go marca 1928 r.
wydane w porozumieniu z Ministrem Komunikacji o zaopatrywaniu zwierząt w świadectwa miejsca pochodzenia i o badaniu zwierząt na stacjach kolejowych i przystaniach wodnych.

Na podstawie postanowień zawartych w zdaniu pierwszem i pod lit. a) i b) art. 17 oraz na podstawie art. 112 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22. sierpnia 1927 roku o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673) zarządza się co następuje:

A. Obrót zwierzętami w kraju.

I. O zaopatrywaniu zwierząt w świadectwa miejsca pochodzenia.

§ 1. Konie, osły, muły, osłomuły, bydło rogate, świnie, owce, kozy i drób:
a) będące w posiadaniu osób handlujących zwierzętami,
b) dostarczane na stacje kolejowe i przystanie wodne do załadowania,
c) spędzane na targowiska, targi, jarmarki, pokazy i przetargi publiczne,
jak również konie przedstawiane komisjom remontowym —

winny być przez ich posiadaczy zaopatrzone w świadectwa miejsca pochodzenia.

Dowody tożsamości, wydawane dla koni przez organa wojskowe, zastępują świadectwa miejsca pochodzenia.

§ 2. Dla zwierząt jednokopytowych i bydła rogatego, wymagane są jednostkowe świadectwa miejsca pochodzenia dla każdej sztuki osobno, dla innych zaś zwierząt wystarczają zbiorowe świadectwa miejsca pochodzenia, które należy wydawać jedynie dla zwierząt tego samego gatunku, należących do tego samego posiadacza.

§ 3. Świadectwo miejsca pochodzenia ma zawierać:
a) imię, nazwisko i miejsce zamieszkania posiadacza,
b) wymienienie zwierzęcia lub zwierząt: w świadectwach dla zwierząt jednokopytowych i bydła rogatego należy podać: gatunek, maść, płeć, wiek i szczególne znaki (znaczek uszny, piętno, znamię wypalone lub wystrzyżone i t. p.) zwierzęcia, w świadectwach zaś dla świń, owiec i kóz wystarcza podanie gatunku, ilości, płci i maści zwierząt, a w świadectwach dla drobiu — podanie gatunku i ilości drobiu,
c) dzień wyprowadzenia (wywiezienia) zwierzęcia lub zwierząt z miejsca pochodzenia,
d) miejsce przeznaczenia i cel wywozu,
e) imię, nazwisko i miejsce zamieszkania osoby, mającej nabyć zwierzę lub zwierzęta, o ile osoba ta jest wiadoma,
f) czas ważności świadectwa,
g) stwierdzenie, że miejscowość, z której zwierzę lub zwierzęta pochodzą, jest w chwili wydawania świadectwa wolna od zaraźliwych chorób zwierzęcych; gruźlica, wścieklizna psów i kotów, pojedyńcze wypadki wąglika, szelestnicy, zarazy dziczyzny i bydła rogatego, nosacizny oraz różycy świń nie stanowią przeszkód do urzędowego zaświadczenia, że miejscowość jest wolna od zaraźliwych chorób zwierzęcych,
h) stwierdzenie, że wyprowadzanie (wypędzanie, wywożenie) zwierząt tego gatunku z miejscowości pochodzenia nie podlega żadnym ograniczeniom,
i) zastrzeżenie, że zwierzę lub zwierzęta nie są przeznaczone do wywozu zagranicę,
j) podpis i pieczęć urzędu, który świadectwo wystawił.

§ 4. Świadectwa miejsca pochodzenia wystawia, według załączonego wzoru Nr. 1, zarząd miejscowej gminy lub urząd wyznaczony przez wojewodę.

Wzory świadectw miejsca pochodzenia będą drukowane jako zeszyty sznurowane, zawierające po sto kartek kolejno numerowanych. Każda kartka zeszytu składa się z dwóch odcinków z równobrzmiącym tekstem. Grzbietowy odcinek po wypełnieniu pozostaje w zeszycie, a drugi równobrzmiącej treści wydaje się jako świadectwo miejsca pochodzenia.

§ 5. Świadectwa miejsca pochodzenia są ważne na przeciąg dni dziesięciu. Dzień wystawienia świadectwa nie wlicza się.

W razie niebezpieczeństwa zaraźliwych chorób zwierzęcych wojewoda — za zgodą Ministra Rolnictwa — może dla zapowietrzonego lub zagrożonego obszaru skrócić czas ważności świadectw miejsca pochodzenia dla gatunków zwierząt wrażliwych na daną zarazę. Zarządzenie takie winno być podane do wiadomości publicznej.

Jeżeli w chwili wygasania ważności świadectwa z powodu upływu czasu zwierzę lub zwierzęta podpadają pod postanowienia § 1, świadectwo, którego ważność wygasa, może być na następny wyżej wymieniony okres przedłużone przez powiatowego lekarza weterynaryjnego tego powiatu, w którym w chwili wygasania, ważności świadectwa zwierzę lub zwierzęta się znajdują, jeżeli lekarz ten zbada je i uzna za wolne od zaraźliwych chorób zwierzęcych.

Przedłużenie ważności świadectwa winno być przez lekarza weterynaryjnego uskutecznione pisemnie za jego podpisem na świadectwie.

§ 6. Zwierząt niezaopatrzonych w świadectwa miejsca pochodzenia, odpowiadające powyższym przepisom, nie wolno dopuszczać na tar-

gowiska, targi, jarmarki, pokazy, przetargi publiczne, ani też do załadowania na stacjach kolejowych lub przystaniach wodnych.

II. O badaniu zwierząt na stacjach kolejowych i przystaniach wodnych.

§ 7. Całowagonowe przesyłki drobiu podlegają przy załadowaniu na stacjach kolejowych i przystaniach wodnych badaniu przez pow. lekarza weterynaryjnego lub przez lekarza weterynaryjnego upoważnionego do tego przez wojewodę za zgodą Ministra Rolnictwa.

Całowagonowe przesyłki drobiu winny być zbadane przez powiatowego lekarza weterynaryjnego również przy wyładowaniu, jeżeli od czasu badania przy załadowaniu upłynęło więcej niż 24 godziny.

§ 8. Drób w mniejszych niż całowagonowe przesyłkach oraz wszelkie przesyłki zwierząt jednokopytowych, bydła rogatego, świń, owiec i kóz podlegają badaniu przez powiatowego lekarza weterynaryjnego przed załadowaniem — względnie przy wyładowaniu — na stacjach kolejowych i przystaniach wodnych we wszystkich wypadkach, w których badanie takie zostanie zarządzone w wykonaniu rozp, Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. w sprawie wykonania rozp. Prezydenta Rzplitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 167).

§ 9. W razie niebezpieczeństwa zaraźliwych chorób zwierzęcych wojewoda — za zgodą Ministra Rolnictwa — może na obszarach zapowietrzonych i zagrożonych zarządzić badanie przy załadowaniu — na stacjach kolejowych i przystaniach wodnych zwierząt jednokopytowych, bydła rogatego, świń, owiec i kóz, jak również badawie przy wyładowaniu wymienionych gatunków zwierząt, pochodzących z obszarów zapowietrzonych lub zagrożonych.

Badania przez pow. lekarza weterynaryjnego przy wyładowaniu nie jest wymagane w rzeźniach i na targowiskach rzeźnych, połączonych torem kolejowym, w których badanie przy wyładowaniu przez ustanowionego tam lekarza weterynaryjnego jest zapewnione.

Zarządzenie badania na podstawie § niniejszego należy ograniczyć do gatunków zwierząt wrażliwych na daną zarazę i zarządzenie to należy uchylić po wygaśnięciu zarazy lub usunięciu niebezpieczeństwa jej rozszerzenia.

§ 10. O wyniku badania powiatowy lekarz weterynaryjny winien wystawić świadectwo zdrowia według załączonego wzoru Nr. 2 na każdy wagon lub oddział statku osobno i dołączyć przynależne świadectwa miejsca pochodzenia, podając na świadectwie zdrowia ich ilość, datę załadowania, nr. wagonu lub oddziału statku oraz liczbę dziennika badania (ust. drugi). Co do opisu zwierząt powiatowy lekarz weterynaryjy może powołać się na załączone świadectwa miejsca pochodzenia.

Wzory świadectw zdrowia będą drukowane jako zeszyty sznurowane, zawierające po sto kartek kolejno numerowanych (dziennik badania). Każda kartka zeszytu składa się z trzech odcinków: grzbietowy odcinek po wypełnieniu zostaje w zeszycie, drugi po wypełnieniu wydaje się posiadaczowi jako pokwitowanie z otrzymanych opłat, a trzeci — po wypełnieniu wydaje się jako świadectwo zdrowia.

Swiadectwa zdrowia winny być zaopatrzone w podpis i pieczęć urzędową powiatowego lekarza weterynaryjnego.

Wzoru świadectwa zdrowia, przeznaczonego do obrotu krajowego, nie wolno używać dla przesyłek zwierząt, przeznaczonych do wywozu zagranicę.

§ 11. Posiadacz zwierząt winien o zamierzonem załadowaniu lub wyładowaniu zwierząt, podlegających obowiązkowi badania, zawiadomić właściwego powiatowego lekarza weterynaryjnego najpóźniej na 12 godzin przed załadowaniem lub wyładowaniem.

§ 12. Wojewoda — za zgodą Ministra Rolnictwa — może zarządzić zaopatrywanie mięsa świeżego (nieprzyrządzonego), przewożonego koleją lub statkiem, w świadectwo według załączonego wzoru Nr. 3 stwierdzające, że zwierzę, z którego mięso pochodzi, zostało przed ubojem i po uboju urzędowo zbadane i uznane za wolne od zaraźliwej choroby zwierzęcej.

B. Wywóz zwierząt zagranicę.

§ 13. Postanowienia o świadectwach miejsca pochodzenia w obrocie krajowym — z wyjątkiem postanowienia lit. i) § 3 — obowiązują również przy wywozie zwierząt zagranicę, a ponadto:

a) zbiorowe świadectwa pochodzenia dla świń, owiec, kóz i drobiu mogą być wystawiane tylko dla takich zwierząt, które mają być załadowane w jednym wagonie lub w jednym oddziale statku;
b) powiatowy lekarz weterynaryjny w wypadkach, gdy zachodzi obawa, że termin ważności świadectwa miejsca pochodzenia mógłby upłynąć przed dojściem przesyłki do kraju przeznaczenia, może przedłużyć ważność świadectwa miejsca pochodzenia na czas niezbędny dla dojścia przesyłki do kraju przeznaczenia, po zbadaniu zwierząt i uznaniu ich za wolne od zaraźliwych chorób zwierzęcych. W takim wypadku powiatowy lekarz weterynaryjny winien na odwrotnej stronie świadectwa miejsca pochodzenia umieścić dzień i wynik badania, jak również dzień, do którego ważność świadectwa miejsca pochodzenia została przedłużona;
c) nowe świadectwa miejsca pochodzenia dla zwierząt znajdujących się w obrocie handlowym mogą być wystawiane tylko w wypadkach, gdy zwierzęta znajdowały się przynajmniej w przeciągu ostatnich dni dwudziestu w danej miejscowości.

§ 14. Zwierzęta przeznaczone do wywozu zagranicę winny być przy załadowaniu na stacji kolejowej lub przystani wodnej w każdym wypadku zbadane przez powiatowego lekarza weterynaryjnego lub przez innego lekarza weterynaryjnego, upoważnionego do tego przez wojewodę za zgodą Ministra Rolnictwa.

§ 15. Powiatowy lekarz weterynaryjny winien o wyniku badania wystawić świadectwo zdro-

wia według załączonego wzoru Nr. 4 dla każdego wagonu lub oddziału statku osobno. Wystawianie świadectw według tego wzoru dla zwierząt, przeznaczonych do obrotu krajowego, jest wzbronione. Swiadectwa te winny zawierać: ilość i gatunek załadowanych zwierząt, dzień załadowania, stację nadawczą i stację przeznaczenia, Nr. wagonu lub oddziału statku, Nr. dziennika badania (§ 10), wynik badania i ilość załączonych świadectw miejsca pochodzenia.

Ilość i gatunek zwierząt należy w każdym wypadku dokładnie podać, a co do opisu zwierząt można powołać się na świadectwa miejsca pochodzenia, które należy dołączyć do świadectwa zdrowia z podaniem ich ilości.

Wszystkie rubryki w świadectwie zdrowia winny być jaknajdokładniej wypełnione; pozatem w świadectwie zdrowia należy podać — zgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy — wiadomości co do stanu zaraźliwych chorób zwierzęcych, wymagane przez poszczególne państwa, stosownie do zarządzeń Ministra Rolnictwa. Gruźlica, wścieklizna psów i kotów, pojedyńcze wypadki wąglika, szelestnicy, zarazy dziczyzny i bydła rogatego. różycy świń nie stanowią przeszkód do stwierdzenia, że nie panują zaraźliwe choroby zwierzęce, właściwe danemu gatunkowi zwierząt.

Zmiana wzoru świadectwa zdrowia (wzór Nr. 4) oraz ustalenie, w jakich językach poza językiem polskim świadectwa te mają być — stosownie do porozumienia z zainteresowanemi państwami — wystawiane, należy do Ministra Rolnictwa.

§ 16. Swiadectwa zdrowia dla zwierząt, przeznaczonych do wywozu zagranicę, maja być zaopatrzone w podpis i urzędową pieczęć powiatowego lekarza weterynaryjnego.

Ponadto obowiązuje przepis ust. 2 § 10.

§ 17. Przesyłki zwierząt, przeznaczonych do wywozu zagranicę, winny być kierowane wprost do stacji granicznej. Kierowanie takich przesyłek do innej stacji, wyładowywanie, przeładowywanie i doładowywanie zwierząt podczas przewozu jest wzbronione. W razie, gdy zachodzi nieunikniona konieczność przeładowania, zwierzęta podlegają przy przeładowaniu ponownemu badaniu przez powiatowego lekarza weterynaryjnego, który wynik badania na stacji przeładowania umieści na świadectwie zdrowia, wystawionem na stacji załadowania.

Wagony, zawierające drób zagraniczny, winny być zaplombowane.

C. Przepisy końcowe.

§ 18. Sznurowane zeszyty świadectw miejsca pochodzenia (§ 4 ust. 2), jak również zeszyty świadectw zdrowia (§ 10 ust. 2 i § 16 ust. 2), zawierające odcinki grzbietowe, winny być przechowywane w ciągu lat dwóch, licząc od dnia wydania ostatniego świadectwa z zeszytu.

§ 19. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie równocześnie z rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22-go sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673 i Nr. 114, poz. 975).

Minister Rolnictwa: K. Niezabytowski.
Minister Komunikacji: Romocki.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.

Wejherowo, 16. 4. 1928 r.

Starosta: Lipski.

(Wzory na następnej stronie).

Załącznik do § 4 rozp. Ministra Rolnictwa z dnia 22 marca 1928 r. (poz. 408).

Liczba bieżąca ....

WZÓR Nr. 1.

ŚWIADECTWO MIEJSCA POCHODZENIA ZWIERZĄT.

1. a) Województwo: ....
   b) Powiat: ....
   c) Gmina: ....
   d) Miejscowość: ....

---

2. Opis:
   a) zwierzęcia jednokopytowego i bydła rogatego (gatunek, maść, płeć, wiek, znaczek uszny, piętno itp.):
   b) świń, owiec, kóz (gatunek, ilość, płeć, maść):
   c) drobiu (gatunek i ilość):

---

3. Imię, nazwisko i miejsce zamieszkania posiadacza oraz miejsce pochodzenia zwierząt — zwierzęcia:

---

4. Miejsce przeznaczenia i cel wyprowadzenia — wywozu — zwierząt — zwierzęcia:

---

5. Imię, nazwisko i miejsce zamieszkania nabywcy (o ile wiadome):

Świadectwo miejsca pochodzenia wydano

p. ....

dnia .... 19.......... r.

....
(podpis urzędnika wydającego świadectwo)

Odcinek ten pozostaje w zeszycie, który należy przechować dwa lata, po wydaniu z zeszytu ostatniego świadectwa.

Dla zwierząt jednokopytowych i bydła rogatego należy wystawić świadectwo dla każdej sztuki osobno. Dla świń, owiec, kóz i drobiu można wystawić jedno świadectwo dla większej ilości zwierząt.

ŚWIADECTWO MIEJSCA POCHODZENIA ZWIERZĄT.

Liczba bieżąca ....

ŚWIADECTWO MIEJSCA POCHODZENIA ZWIERZĄT.

1. a) Województwo: ....
   b) Powiat: ....
   c) Gmina: ....
   d) Miejscowość: ....

---

2. Opis:
   a) zwierzęcia jednokopytowego, bydła rogatego (gatunek, maść, płeć, wiek, znaczek uszny, piętno itp.):
   b) świń, owiec, kóz (gatunek, ilość, płeć, maść):
   c) drobiu (gatunek i ilość):

---

3. Imię, nazwisko i miejsce zamieszkania posiadacza oraz miejsce pochodzenia zwierząt — zwierzęcia:

---

4. Miejsce przenaczenia i cel wyprowadzenia — wywozu — zwierząt — zwierzęcia:

---

5. Imię, nazwisko i miejsce zamieszkania nabywcy (o ile wiadome):

Zaświadcza się niniejszem, że miejscowość pochodzenia zwierząt — zwierzęcia — jest wolna od zaraźliwych chorób zwierzęcych i że wyprowadzanie — wywóz — wyżej podadanych gatunków -nego gatunku — zwierząt — zwierzęcia z tej miejscowości nie podlega ograniczeniom.

Niniejsze świadectwo miejsca pochodzenia ważne jest 10 dni — do dnia .... 19.......... r.

.............................., dn. .... 19.......... r.

pieczęć

....
(podpis urzędnika wydającego świadectwo)

Załącznik do § 10 rozp. Ministra Rolnictwa z dnia 22 marca 1928 r. (poz. 408).

WZÓR Nr. 2.

Liczba bieżąca ____________

OBRÓT ZWIERZĘTAMI w KRAJU.

Urzędowe świadectwo zdrowia.

1. Nr. wagonu (oddziału statku) ____________
2. Stacja nadawcza ____________
3. Stacja przeznaczenia ____________
4. Inne uwagi ____________

Kwit (odcinek 2) należy pisać przez kalkę na odwrotnej stronie odcinka 1-go (grzbietowego).

— 91 —

Liczba bieżąca ____________

OBRÓT ZWIERZĘTAMI w KRAJU.

Urzędowe świadectwo zdrowia.

	Zł	gr
I. Za zbadanie:		
____ zwierząt jednokopytowych . . . . . , .		
____ bydła rogatego . . .		
____ cieląt		
____ świń		
____ owiec, kóz		
____ prosiąt, jagniąt, koźląt		
____ drobiu		
razem:		
II. Koszty:		
koszty podróży		
inne koszty (telegramy i t.p.)		
razem:		

Powyższą kwotę otrzymałem od ____________

____

dnia ____________ 19____ r.

____
(podpis).

Liczba bierząca ____________

OBRÓT ZWIERZĘTAMI w KRAJU.

Urzędowe świadectwo zdrowia.

Województwo ____________
Powiat ____________
Stacja nadawcza ____________
Nr. wagonu (oddziału statku) ____________
Imię, nazwisko i miejsce zamieszkania posiadacza ____________

Ilość i gatunek zwierząt	Opis	Miejsce przeznacznia	Uwagi
1	2	3	4

Zaświadczam niniejszem, iż w dniu dzisiejszym wyżej wymienione w załączonych świadectwach miejsca pochodzenia opisane zwierzę—ta— zbadałem przy załadowaniu — wyładowaniu — i uznałem indywidualnie za zdrowe — niepodejrzane.

Wyżej wymienione zwierzę — ta — pochodz____ z obszaru—miejscowości—zagrody—zapowietrzone____ —zagrożone____— ____________ i za zezwoleniem starosty — wojewody — mają być przewiezione bezpośrednio do rzeźni — ____________ w ____________

pieczęć.

podpis: ____________
powiatowy lekarz weterynaryjny.

Załącznik do § 12 rozp. Ministra Rolnictwa z dnia 22-go marca 1928 r. (poz. 408).

WZÓR Nr. 3.

ŚWIADECTWO.

Pan .... z ....

gmina .... powiat ....

województwo ....

wywozi: ....

....

....

....

....

z .... do ....

Wymienione powyżej mięso, oznakowane przezemnie pieczęciami, których wzór podaje się poniżej, pochodzi ze zwierząt, poddanych ubojowi w rzeźni .... dnia .... Zwierzęta te zostały przed ubojem i po uboju przezemnie zbadane i uznane jako wolne od zaraźliwych chorób zwierzęcych.

Mięso uznałem za zdatne do spożycia bez ograniczeń, a mięso wieprzowe również zostało uznane za wolne od włośni.

dnia .... 19...... r.

pieczęć umieszczona na mięsie.

....
lekarz weterynaryjny.

oglądacz mięsa.

Załącznik do §15 rozp. Min. Roln. z dnia 22 marca 1928 r. (poz. 408).

WZÓR Nr. 4.

Nr.________

WYWÓZ ZWIERZĄT Z POLSKI ZAGRANICĘ

Urzędowe zaświadczenie weterynaryjne.

1. Nr. wagonu (oddziału statku)________
2. Stacja nadawcza ________
3. Stacja przeznaczenia________
4. Inne uwagi ________

Kwit (odcinek 2) należy pisać przez kalkę na odwrotnej stronie odcinka 1-go (grzbietowego).

Nr.________ *(Str. 1).*

WYWÓZ ZWIERZĄT Z POLSKI ZAGRANICĘ

Urzędowe zaświadczenie weterynaryjne.

I. Za badanie;	zł.	gr.
____ zwierząt jednokopytowych . . .		
____ bydła rogatego .		
____ cieląt		
____ świń		
____ owiec, kóz . . .		
____ prosiąt		
____ jagniąt		
____ koźląt		
____ drobiu		
razem: . . .		

II. Koszty:

koszty podróży ________
inne koszty (telegramy i t. p. ________

razem: ________

Powyższą kwotę otrzymałem

od________

dn.________ 19____ r.

____
(podpis)

Nr.________

RZECZPOSPOLITA POLSKA.

WYWÓZ ZWIERZĄT Z POLSKI ZAGRANICĘ

Urzędowe zaświadczenie weterynaryjne.
Amtstieraerztliche Bescheinigung.
Attestation du medecin veterinaire agree.

Liczba dziennika Nr. des Tagebuches Numèro du registre	Województwo Wojewodschaft Palatinat
Nr. wagonu Wagonnummer No. de la voiture	Powiat Kreis District

Imię, nazwisko i miejsce zamieszkania posiadacza
Name, Vorname und Wohnort des Besitzers ________
Nom, prènom et domicile du propriètaire

Liczba i rodzaj zwierząt Anzahl und Art der Tiere Nombre et l'espece d'animaux	Opis Beschreibung Signalement	Miejsce przeznaczenia Bestimmungsort Lieu de destination	Uwaga Anmerkung Remarques

(Str. 2).

Zaświadczam niniejszem, iż w dniu dzisiejszym wyżej wymienione, w załączonych świadectwach pochodzenia opisane, zwierzęta zbadałem przed załadowaniem i uznałem indywidualnie za zdrowe (niepodejrzane), oraz, że w czasie wysłania tego transportu i w ciągu 40 dni, poprzedzających wysyłkę, ani w miejscu pochodzenia zwierząt, ani w promieniu 20 km nie panowała pryszczyca........................ ...., ani żadna inna choroba zaraźliwa, przenosząca się na wyżej wymienione gatunki zwierząt.

Zarazem zaświadczam, że Rzeczpospolita Polska jest wolna od księgosuszu.

....

....

Dass die oben angeführten, in den beigeschlossenen Ursprungszeugnissen näher beschriebenen Tiere von mir vor der Verladung einzeln untersucht gesund (unverdächtig) befunden worden sind, und dass zur Zeit der Verladung sowie in den letzten 40 Tagen vor der Verladung in den Ursprungsorten und im Umkreise von 20 km die Maul und Klauen-Seuche.. oder eine andere auf die genannten Tierarten übertragbare Viehseuche nicht geherrscht hat, wird hiermit bescheinigt.

Ausserdem wird bescheinigt, dass die Republik Polen frei von Rinderpest ist.

....

....

J'atteste par le présent que j'ai examiné aujourd'hui les animaux ci dessus indiqués décrits dans les certificats d'origine annexés, avant leur embarquement et je les ai trouvès sains (non suspects); j'atteste aussi que pendant la durée de l'embarquement ainsi qu'au cours de 40 jours précédents il ne s'est produit aucun cas de fièvre aphteuse..ni aucune autre contagion transmissible sur l'éspèce d'animaux susnommés ni dans le lieu de leur origine ni dans un rayon de 20 km.

J'atteste en même temps que sur tout le territoire de la République Polonaise il n'existe point de peste bovine.

....

....

Stacja nadawcza
Verladestation.. (data) ....
Gare du départ

Pieczęć

Państwowy lekarz weterynaryjny
Der Beamtete Tierarzt
Vétérinaire agréé

(podpis)..

115.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa

z dnia 23 marca 1928 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o taryfie opłat za badanie zwierząt na stacjach kolejowych i przystaniach wodnych.

Na podstawie art. 97 lit. b) i 112 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673) i rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 marca 1928 r. o uzupełnieniu art. 97 tegoż rozporządzenia (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 229) zarządza się co następuje:

§ 1. Opłaty za badanie zwierząt z wystawieniem świadectwa zdrowia, wykonane w miejscowości, w której państwowy lekarz weterynaryjny ma miejsce służbowe, lub w odległośc nie większej od 2 klm. od miejsca służbowego wynoszą:

1) od sztuki bydła rogatego w wieku ponad 6 miesięcy, konia, osła, muła, osłomuła w wieku ponad 1 rok . 0,50 zł.
2) od źrebięcia, cielęcia, świni, owcy, kozy . . . . 0,25 zł.
3) od prosięcie, jagnięcia, koźlęcia . 0,15 zł.
4) od całowagonowej przesyłki drobiu 4,00 zł.
5) od mniejszych przesyłek drobiu . 2,00 zł.

Badanie osesków, znajdujących się przy matce, opłatom nie podlega.

Bez względu na ilość badanych zwierząt opłata nie może wynosić mniej niż 3 złote.

§ 2. Jeżeli ilość zwierząt badanych równocześnie i należących do jednego przedsiębiorcy — względnie posiadacza — przekracza:

a) 20 sztuk, — to opłata za badanie każdej sztuki ponad 20 wynosi połowę opłat, ustalonych w punktach 1, 2 i 3 § 1;

b) 50 sztuk, — to opłata za badanie każdej sztuki ponad 50 wynosi jedną trzecią opłat, ustalonych w punktach 1, 2 i 3 § 1.

§ 3. Zamiast opłat, ustalonych w §§ 1 i 2, na żądanie państwowego lekarza weterynaryjnego przedsiębiorca — względnie posiadacz zwierząt obowiązany jest uiścić opłatę w sumie równej dietom, jakieby państwowemu lekarzowi weterynaryjnemu służyły według przepisów o należnościach za podróże służbowe.

§ 4. Za badanie w miejscu odległem ponad 2 klm. od miejsca służbowego państwowego lekarza weterynaryjnego przedsiębiorca — względnie posiadacz zwierząt oprócz opłat, ustalonych w §§ 1 i 2, ponosi również koszty przejazdu, jakieby służyły państwowemu lekarzowi weterynaryjnemu według przepisów o należnościach za podróże służbowe.

§ 5. Osoby obowiązane do uiszczenia należności powyższych wpłacają je wprost państwowym lekarzom weterynaryjnym, którzy czynności te wykonywają, za pokwitowaniem w formie ustalonej w rozporządzeniu z dnia 22 marca 1928 r. o zaopatrywaniu zwierząt w świadectwa miejsca pochodzenia i o badaniu zwierząt na stacjach kolejowych i przystaniach wodnych (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 408).

Należności te stanowią wynagrodzenie państwowych lekarzy weterynaryjnych za wykonywanie czynności badania, łącznie z wystawieniem świadectwa zdrowia.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie równocześnie z rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 roku o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673 i Nr. 114, poz. 975).

Minister Rolnictwa: K. Niezabytowski.
Minister Skarbu: G. Czechowicz.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.
Wejherowo, 16. 4. 28 r.

Starosta: Lipski.

116.

Obwieszczenie o zaciągu ochotników w roku 1928.

Na zasadzie art. 62 i 63 ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej z dnia 23 maja 1924 r. ogłaszam zaciąg ochotniczy do czynnej służby wojskowej.

Jako warunki dla przeprowadzenia zaciągu ochotniczego podaję co następuje:

1. Do czynnej służby wojskowej w charakterze ochotników mogą być przyjmowani w roku 1928 mężczyźni, urodzeni w latach 1908, 1909 i 1910 (387 rozp. wykon.)

2. Termin wnoszenia podań do P. K. U. przez osoby ubiegające się o przyjęcie w charakterze ochotników do służby wojskowej we wszystkich rodzajach broni i służb, oraz w marynarce wojennej upływa dnia 1 lipca 1928 r.

3. Wyjątek od tej zasady stanowią podania ochotników, którzy ukończyli średnie zakłady naukowe i mają warunki do skróconej czynnej służby wojskowej. Podania takie należy przyjmować do dnia 10 lipca 1928 r.

4. Ochotnicy, mający warunki do skróconej czynnej służby wojskowej nie mogą być przyjmowani do taborów, samochodów i intendentury.

5. Przegląd wojskowo-lekarski ochotników przez komisje poborowe odbędzie się zasadniczo w terminie głównego poboru rocznika 1907. Termin stawienia się do komisji poborowej będzie podany w obwieszczeniach o poborze rocznika 1907.

6. Po terminie poboru głównego przeglądu ochotników dokonywują dodatkowe komisje poborowe.

7. Zasady dotyczące przyjmowania ochotników, tryb składania podań, ich rozpatrywanie oraz wszelkie czynności władz wojskowych i administracyjnych, związane z zaciągiem ochotniczym przewidują §§ 387—416 rozporządzenia wykonawczego.

8. Ochotnicy mają prawo wyboru broni o ile odpowiadają wymaganiom dla danego rodzaju broni ustalonym. Prawo wyboru formacji ochotnikom nie przysługuje.

9. Ponieważ zastrzeżone ochotnikom przez art. 62 ustawy o powsz. obow. sł. wojskowej i § 391 rozp. wyk. prawo wyboru broni narusza zasadę stałych rejonów uzupełnień, wojskowi członkowie komisji poborowej powinni przy poborze starać się skłaniać ochotników do wyboru tego rodzaju broni, który dana P. K. U. uzupełnia.

Ostateczny wybór broni powinien ochotnik stwierdzić własnoręcznie na swem podaniu o przyjęcie do wojska.

10. Zobowiązanie do służby ochotniczej w wojsku z wyjątkiem marynarki wojennej, ma być przez ochotnika wypełnione według wzoru Nr. 31 do rozporządzenia wykonawczego z tem, że zawarte w niem słowa „służby wojskowej w wojsku stałem“, należy zastąpić słowami: „czynnej służby wojskowej“. W zobowiązaniu ochotnika marynarki wojennej należy w pkcie 1 za określeniem „2-ch lat“ dodać słowa: „3-ch miesięcy“, zaś w pkcie 2-im określenie „1 rok“ zastąpić słowami: „2 lat“.

W imieniu Ministra Spraw Wojskowych
II Wiceminister
(—) Fabrycy, Generał Brygady.

Powyższe podaję do wiadomości osób interesowanych. Nadmieniam, że wnioski o przyjęcie do służby wojskowej w charakterze ochotnika przedłożyć należy Powiatowej Komendzie Uzupełnień w Kościerzynie.

Wejherowo, dnia 14. 4. 1928 r.
L. dz. IV. 15-4774/28 St.

Starosta: Lipski.

117.

Ogłoszenie

w sprawie wydawania duplikatów dokumentów wojskowych.

Wobec licznych zapytań, jaki sposób postępowania stosować należy, przy wydawaniu dublikatów zaświadczeń, stwierdzających zgłoszenia się danej osoby do rejestracji (§ 131 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym), zgłoszenie się do spisu poborowych (§ 142 rozporządzenia wykonawczego), stawienie się do poboru (§265 rozporządzenia wykonawczego) oraz duplikatów dokumentów wojskowych, wyjaśnia p. Wojewoda na podstawie okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych wydanego po porozumieniu się z Ministerstwem Spraw Wojskowych Nr. 40 z dnia 12 marca br. Nr. Wojsk. 203/4 co następuje:

1. Duplikaty zaświadczeń o dokonanej rejestracji i o zadośćuczynieniu obowiązkowi zgłoszenia się do spisów poborowych wydają pp. Burmistrzowie, Sołtysi i Przełożeni obszarów dworskich tych gmin, w których rejestrach wzgl. spisach poborowych starający się o duplikat jest zapisany. W razie przeniesienia ewidencji w rejestrze lub spisach poborowych z jednego urzędu gminnego do drugiego, właściwy jest ten urząd do wydania duplikatu, do którego ostatnio ewidencję przeniesiono i w którego rejestrze wzgl. spisach poborowych starający się figuruje.

2. Duplikaty zaświadczeń, stwierdzające zadośćuczynienie stawienia się do poboru przez osoby skwalifikowane w myśl art. 35 ustawy o powszechnym obowiązku służby do kategorji A, B, C i D wydaje na pisemną prośbę Starosta tego powiatu, w którego listach poborowych jest zapisany zgłaszający utratę zaświadczenia.

Do podania tak w wypadkach przewidzianych pod 1 jak i w wypadkach przewidzianych pod 2 zainteresowany dołączyć winien do podania dowód, że utratę zaświadczenia zgłosił w właściwym Posterunku Policji Państwowej.

Posterunek Policji Państwowej wpisuje imię i nazwisko (oraz inne wskazane wykazem daty) zgłaszających utratę zaświadczeń w wykazie osób, prowadzonym dla zgłaszających kradzieże i t. p. wogóle i wydaje zaświadczenia tej treści:

a) dla zgłaszających utratę zaświadczenia o rejestracji:

L. p.
(Liczba porządkowa wykazu)

Posterunek Policji Państwowej

w ____________________

powiatu ____________________

N. N.
(Imię i nazwisko) urodzony w r. ________ syn ____________________
zarejestrowany w gminie ____________________ zgłosił dnia ____________ 192____
zagubienie, kradzież zniszczenie itp. — zaświadczenia o dokonanej rejestracji

Podpis Komendanta.

b) Dla zgłaszających utratę zaświadczenia o dokonanem zgłoszeniu do spisów poborowych:

L. p.

Posterunek Policji Państwowej

w ____________________

powiat ____________________

(Imię i nazwisko) urodzony w roku ________ syn ____________________
wpisany do spisów poborowych w gminie ____________________
zgłosił dnia ____________ 192____ — zagubienie, kradzież, zniszczenie itp. — zaświadczenia, wydanego mu przy zgłoszeniu się do spisów poborowych

Podpis Komendanta.

A) Dla zgłaszających utratę zaświadczenia o jego stawienie się do poboru i skwalifikowaniu do jednej z kategorji A — B — C — D.

L. p.

Posterunek Policji Państwowej

w ____________________

powiat ____________________

(Imię i nazwisko) urodzony w roku ________ syn ____________________
zołosił dnia ____________ 192____ — zagubienie, kradzież, zniszczenie itp. — zaświadczenia, wydanego przez komisję poborową powiatu ____________________, przez którą skwalifikowany został do kategorji ____________________

Podpis Komendanta.

W razie, gdy zagubione, skradzione itp. zaświadczenie zostanie zdeponowane lub w jakikolwiek inny sposób dostanie się w posiadanie posterunku policji państwowej, a nie jest potrzebne dla ewentualnych dalszych dochodzeń, winien posterunek przesłać tej władzy, która wydała duplikat.

Właściwym posterunkiem policji państwowej jest ten, w którego rejonie utrata (kradzież, zagubienie, zniszczenie itp.) zaświadczenia miała miejsce.

3. Duplikaty zaświadczeń, wydawanych przy poborze, stwierdzających zupełną niezdolność zainteresowanej osoby do służby wojskowej (kategorja E) wydaje na pisemną prośbę Starosta tego powiatu, w którego listach poborowych żądający duplikatu jest zapisany.

Proszący o duplikat winien ogłosić jego utratę w Monitorze Polskim, W Dzienniku Urzędu Wojewódzkiego i w jednym z poczytnych dzienników na terenie Województwa, w którym utrata zaświadczenia nastąpiła i dołączyć do prośby po jednym egzemplarzu tych dzienników.

Od ogłaszania w dziennikach utraty zaświadczeń, przewidzianych w punkcie 3 niniejszego ogłoszenia, wolni są ci, którzy wykażą się świadectwem stwierdzającem ich ubóstwo.

Pp. Burmistrzowie, Sołtysi i Przełożeni Obsz. Dworskich ogłoszą powyższe w swych gminach sposobem przyjętym.

W razie zgłoszenia zguby, kradzieży itp. zaświadczeń należy się stosować ściśle do wyjaśnień powyższych.

Wejherowo, dnia 16. 4. 1928 r.

L. dz. IV.11-4965/28, St.

Starosta: Lipski.

118.

Obwieszczenie.

w sprawie przepisów policyjno-leśnych w sprawie zapobieżenia powstania pożarów leśnych.

Wobec zbliżającej się pory letniej, przypominam niniejszem przepisy policyjno - leśne dot. zapobieżenia powstania pożarów leśnych według ustawy z dnia 1. 4. 1880.

1. karze grzywny do 150 zł. względnie odpowiedniego aresztu podpada ten, kto zapala własne torfowiska, wrzosowiska, lub krzaki na wolnem polu, bez poprzedniego zawiadomienia o tem miejscowej władzy policyjnej lub naczelnika gminy, oraz ten, kto nie przestrzega wydanych w tej mierze policyjnych środków ostróżności.

2. karze grzywny do 50 zł, względnie aresztu do dni 14-stu podlega ten:

a) kto wchodzi do lasu z niezabezpieczonym ogniem lub światłem, albo też zbliża się z tem do lasu na niebezpieczną odległość;
b) kto opuszcza lub porzuca w lesie palące lub żarzące się przedmioty (cygara, papierosy itp.) albo się z niemi nieostróżnie obchodzi;
c) kto w lesie w czasie zakazanym (pora letnia) nie przestrzega zakazu palenia tytoniu.
d) kto w lesie albo w pobliżu lasa bez zezwolenia sołtysa, w którego obrębie leży las, a w lasach państwowych, bez zezwolenia przynależnego urzędnika leśnego, rozniеca ogień albo rozniеconego zezwoleniem ogniska, nie pilnuje należycie lub nie zagasi;
e) kto przy pożarach leśnych, zawezwany do pomocy przez władze policyjne albo jego zastępcę, albo przez właściciela lasu albo przez urzędnika leśnego, nie usłucha wezwania, jakkolwiek mógłby to uczynić bez narażenia się na znaczne szkody (§ 44 powołanej ustawy).

Zwracając baczną uwagę na powyższe przepisy, wzywam równocześnie P. P. Wójtów, Sołtysów, Przełożonych obszarów dworskich, Posterunki Policji Państwowej oraz wszystkich obywateli, którym dobro własne i ogółu nie jest obojętnem, do ścisłego przestrzegania tychże przepisów i podania winnych przekroczenia do ukarania.

Wejherowo, dnia 16. kwietnia 1928 r.

L. dz. III. 24-4931/28. St.

Starosta: Lipski.

119.

Obwieszczenie

w sprawie obowiazku zgłaszania nieszczęśliwych wypadków.

W myśl §§ 1552 i 1553 Ordynacji Ubezpieczeniowej winien przedsiębiorca donieść o każdym nieszczęśliwym wypadku w ciągu 3 dni, jeżeli wypadek spowodował śmierć robotnika lub niezdolność do pracy trwającą ponad 3 dni.

Doniesienie to ma nastąpić w odnośnym Urzędzie Policyjnym (miejskim Urzędzie Policyjnym, wójtostwie) na przepisowych formularzach w dwóch egzemplarzach.

Miejskie Urzędy Policyjne i wójtostwa prześlą jeden egzemplarz do Ubezpieczalni Krajowej Wydział Ubezpieczeń od Wypadków w Poznaniu, o ile rozchodzi się o wypadek przemyśle, w razie zaś wypadku w Rolnictwie do Sekcji od Wypadków w Rolnictwie w Wejherowie.

Pozatem Urzędy Policyjne winne w myśl § 139 Ordynacji Przemysłowej donieść o każdym nieszczęśliwym wypadku Obwodowej Inspekcji Pracy wedle następującego wzoru:

Nazwisko i imię okaleczałego lub zabitego.	Data urodzenia miejsce zamieszkania.	Nazwa przedsiębiorstwa i data nieszczęśliwego wypadku.	Bliższe określenie uszkodzenia okaleczałego. Czy okaleczały opuścił pracę lub nie?	a) Czy wydadek wydarzył się z powodu zaniedbania przepisów o ochronie maszyn? b) Czy w danym razie wdrożono postępowanie sądowe przeciw winowajcy?

Wejherowo, dnia 10. 4. 1928 r.

L. dz. VIII. 1-4294/28. St.

Starosta: Lipski.

120

Obwieszczenie

w sprawie urzędowej komisji do badania pojazdów mechanicznych i egzaminowania kandydatów na kierowców.

Niniejszem podaję do wiadomości interesowanych, że Komisja dla badania pojazdów mechanicznych i egzaminowania kandydatów na kierowców urzędować będzie w Wejherowie w Starostwie w dniu 28 kwietnia rb.

L. dz. III. 31-5042/28. St.

Wejherowo, dnia 16. kwietnia 1928 r.

Starosta: Lipski.

121.

Statut

w przedmiocie pobierania opłat od umów o przeniesienie własności nieruchomości.

Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 11. VIII. 1924r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94 poz. 747) i art. 2 ustawy z dnia 21. IX. 1923r. w przedmiocie uchylenia podatków (opłat) od przyrostu wartości oraz o pobieraniu przez ciała samorządowe opłat od umów o przejście własności nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr. 88 poz. 785) i na podstawie ustawy z dnia 31. VII. 24 r. art. 2 i 5 (Dz. Ustaw 73/24 poz. 720) uchwalił Sejmik Powiatowy następujący statut podatkowy:

§ 1.

Umowy o przeniesienie własności nieruchomości od których pobiera się państwowy podatek stemplowy, przewidziany w art. 52 ustawy z dnia 1. VII. 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98 poz. 570) podlegają opłacie na rzecz powiatu morskiego, o ile nieruchomości, będące przedmiotem przeniesienia własności, znajdują się w obrębie gmin wiejskich i obszarów dworskich powiatu morskiego i o ile umowy wspomniane nie podlegają podatkowi spadkowemu lub od darowizn.

§ 2.

Opłata wynosi 2% umowy, która służy za podstawę do wymiaru państwowej opłaty stemplowej (należytości). W wypadkach, gdzie na podstawie ustawy o opłatach stemplowych pobiera się na rzecz Państwa opłatę niższą od 4%, również obniża się automatycznie opłatę komunalną. Do uiszczenia tej opłaty obowiązany jest solidarnie zbywca i nabywca.

§ 3.

Osoba, podlegająca opłacie, zawierająca umowę o przeniesienie własności nieruchomości z osobą wolną od obowiązku uiszczenia opłaty od tej umowy, płaci połowę opłaty wymienionej w § 2.

§ 4.

Zgodnie z art. 43 cyfr. 1 ustawy z dnia 11. VIII. 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94 poz. 747) uskutecznia wymiar i pobór opłat Wydział Powiatowy.

§ 5.

Strony zawierające umowy o przeniesienie własności nieruchomości są obowiązane w przeciągu 4 tygodni po zawarciu umowy donieść o tem pisemnie Wydziałowi Powiatowemu oraz na żądanie tegoż przedłożyć dokumenty potrzebne do wymiaru opłat.

§ 6.

Podania, udzielone przez strony w sprawie obliczenia opłat, nie wiążą Wydziału Powiatowego.

Jeżeli udzielone podania zostaną przez Wydział Powiatowy zakwestjonowane, zawiadamia tenże płatnika z podaniem powodów i wzywa go do ponownego oświadczenia się w przeciągu odpowiedniego terminu nieprzekraczającego 4 tygodni. W wypadku nieosiągnięcia porozumienia z podatnikiem może Wydział Powiatowy ustalić wartość nieruchomości na podstawie opinji rzeczoznawców.

§ 7.

O wysokości wymiaru opłat donosi Wydział Powiatowy pisemnie płatnikowi.

W przeciągu 4 tygodni po odebraniu uwiadomienia o wymiarze winna być opłata zapłacona w Powiatowej Kasie Komunalnej.

§ 8.

Nieuiszczona w terminie opłata ściągnięta będzie w drodze przymusowej z doliczeniem odsetek, kar za zwłokę i kosztów egzekucyjnych wedle postanowień, zawartych w ustawie z dnia 31. VII. 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73 poz. 721).

§ 9.

Zgodnie z art. 50 ustawy z dnia 11. VIII. 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94 poz. 747) odwołanie w sprawie wymiaru opłat wnosić należy w terminie i trybie przewidzianym w § 14 ustęp 2 i § 11 ustęp 4 i 5 ustawy o daninach powiatowych i prowincjonalnych z dnia 24. IV. 1906 r. (Zbiór praw pruskich str. 159).

§ 10.

Winni wykroczeń przeciwko postanowieniom niniejszego statutu, podlegają karze porządkowej do 345,90 zł, o ile nie zachodzi przestępstwo karalne według art. 62—66 ustawy z dnia 11. VIII. 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94 poz. 747).

§ 11.

Niniejszy statut obowiązuje od dnia 1 stycznia 1928 r.

Z dniem tym traci moc obowiązującą statut z dnia 26. XI. 1924 r. dotyczący opłat od umów o przeniesienie własności nieruchomości ogłoszony w Orędowniku Urzędowym powiatu puckiego z dnia 25. III. 1925 r. Nr. 12 poz. 73.

Puck, dnia 27 lutego 1928 r.

Sejmik Powiatowy powiatu morskiego:
Przewodniczący: (—) Bała.

(—) Hipolit Roszczynialski.
(—) Józef Krause.
(—) Andrzej Dampc.

Powyższy statut podaję do ogólnej wiadomości i zaznaczam, że p. Wojewoda Pomorski w porozumieniu z p. Prezesem Pomorskiej Izby Skarbowej w Grudziądzu zatwierdził go dekretem z dnia 28 marca 1928 r. L. III. C. N. 2173/28.

Wejherowo, dnia 18 kwietnia 1928 r.

L. dz. II. 3026/28 W. P.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego:
Lipski.

122.

Statut

o samoistnym podatku od budynków mieszkalnych na obszarze gmin wiejskich.

Na podstawie art. 20 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 94 poz. 747) wprowadza się na rok budżetowy 1928/29 samoistny podatek od budynków mieszkalnych, znajdujących się w gminach wiejskich na rzecz wejherowskiego Powiatowego Związku Komunalnego.

§ 1.

Opodatkowaniu podlegają budynki mieszkalne w gminach wiejskich, niepodlegające państwowemu podatkowi od budynków na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 51 poz. 523), ustawy z dnia 1 kwietnia 1925 r. (Dz. Ust. Nr. 43 poz. 296) i rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12. III. 1928 r. (Dz. Ust. Nr. 31 poz. 292).

§ 2.

Wolne od podatku są:

1) budynki stanowiące własność Państwa, a przeznaczone do służby publicznej wzgl. do powszechnego użytku,
2) budynki, stanowiące własność prywatną, stale i bezpłatnie zajmowane w całości na użytek Państwa lub związków wymienionych w p. 3 niniejszego paragrafu,
3) budynki lub ich części, należące do związków komunalnych oraz do prawnie uznanych instytucyj i związków wyznaniowych, dobroczynnych, naukowych i oświatowych,
4) budynki, należące do kolei żelaznych prywatnych,
5) budynki lub części tychże zwolnione od podatków na mocy ustawy z dnia 22 września 1922 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. Ust. Nr. 88 poz. 786),
6) budynki z powodu ich złego stanu niezamieszkane.

§ 3.

Za podstawę opodatkowania przyjmuje się obecną pełną wartość użytkową budynków wzgl. pełną wartość użytkową ich części, nieoddanych w najem.

§ 4.

Podatek wynosi 1,25% określonej w § 3 podstawy wymiaru.

§ 5.

Odpowiedzialność za wpływ podatku ponosi właściciel budynku, jeśli zaś budynek jest

w posiadaniu kilku osób, to solidarnie wszyscy współwłaściciele.

W razie posiadania i użytkowania budynku oddzielnie od prawa własności (np. tytułem dożywocia), odpowiedzialną za wpływ podatku jest osoba, w której posiadaniu lub użytkowaniu znajduje się budynek.

§ 6.

Wymiar i pobór podatku uskutecznia Wydział Powiatowy przy współudziale zarządów gmin wiejskich.

§ 7.

Celem ustalenia podstawy wymiaru powołane będą w gminach wiejskich w drodze wyboru przez rady gminne komisje, złożone z 4 członków i z sołtysów, jako przewodniczących tych komisyj, przyczem dwóch członków komisji wybranych będzie z pośród płatników podatku.

§ 8.

Uchwały komisji zapadają większością głosów przy obecności conajmiej dwóch członków komisji, wtem jednego z pośród płatników podatku, oraz przewodniczącego komisji. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

§ 9.

Celem ustalenia obecnej wartości użytkowej budynków komisja ma prawo:
1. zażądać od właściciela budynku wyjaśnień ustnych i pisemnych,
2. dokonywać oględzin budynku,
3. powoływać ekspertów.

§ 10.

Wymiar podatku może być też oparty na danych, zebranych i sprawdzonych przy wymiarze dotychczasowego podatku od lokali w gminach wiejskich.

§ 11.

Podatek wymierza się płatnikowi na rok kalendarzowy i płatny jest w dwóch ratach półrocznych. Wymierzony podatek za rok kalendarzowy 1928 r. powinien płatnik uiścić w dwóch ratach półrocznych, z których pierwsza płatna jest w ciągu 14 dni po doręczeniu nakazu płatniczego, druga między 15. X. i 15 XI. rb.

§ 12.

Odwołania podlegają przepisom § 14 ustęp 2 i § 11 ust. 4 i 5 ustawy o daninach powiatowych i prowincjonalnych z dnia 24 kwietnia 1906 r. (Zb. Us. pr. str. 159) z tem, iż odwołania te będą rozstrzygane po wysłuchaniu opinji komisji.

§ 13.

Nieuiszczony w terminie podatek ściągnięty będzie w drodze przymusowej z doliczeniem kosztów egzekucyjnych, kar za zwłokę i odsetek za odroczenie według postanowień, zawartych w ustawie z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 73 poz. 721), zmienionej częściowo rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 maja 1927 r. (Dz. Ust. Nr. 46 poz. 401).

§ 14.

Winni wykroczeń przeciw postanowieniom niniejszego statutu podlegają karze do wysokości 345,9 zł o ile nie mają do nich zastosowania postanowienia art. 62—66 ustawy z dnia 11. VIII. 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 94 poz. 747.)

§ 15.

Statut niniejszy wchodzi w życie po zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą oraz ogłoszeniu w Orędowniku Powiatowym powiatu wejherowskiego.

Wejherowo, dnia 25 lutego 1928 r.

Sejmik Powiatowy:
(—) Lipski, Starosta.
(—) Wł. Kruczyński. (—) Rambiert.
(—) Dąbrowski.

Powyższy statut podaję do ogólnej wiadomości i zaznaczam, że Min. Spraw Wewn. w porozumieniu z Min. Skarbu zatwierdziło go reskryptem z dnia 28. 3. 1928 r. Nr. S. F. 849/1 Wejh.

Wejherowo, dnia 17. 4. 28 r.
L. dz. II. 3183/28 W. P.

Przew. Wydziału Pow.
Lipski.

123.

Statut

o opłatach specjalnych i dopłatach drogowych na rzecz związku komunalnego powiatu wejherowskiego.

Zgodnie z art. 19 i 23 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymywaniu dróg publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 6/32 rok 1921) Sejmik Powiatowy powiatu wejherowskiego na posiedzeniu w dniu 25. II. 1928 r. uchwalił niniejszy statut w sprawie poboru opłat specjalnych i dopłat na budowę i utrzymanie dróg w następującem brzmieniu:

§ 1.

Łączną sumę przewidzianą w budżecie na rok 1928/29 na utrzymanie i budowę dróg w kwocie 196 262,— zł, pomniejszoną o kwotę 82 341,— zł stanowiącą dotacje ze Skarbu Państwa i związku komunalnego krajowego oraz o kwotę 10 000,— zł stanowiącą wpływ podatku za nadmierne zużywanie dróg powiatowych pokrywają gminy miejskie i wiejskie i obszary dworskie, a mianowicie:

1) płatnicy państwowego dodatku do podatku gruntowego. Przy gruntach wolnych od tego dodatku — od podatku gruntowego, obliczonego fikcyjne przez Wydział Powiatowy według zasad ustalonych w ustawie dot. podatku gruntowego z dnia 21. V. 1861 r. — zb. ust. pr. str. 253 — z uwzględnieniem postanowień ustawy z dnia 15. VI. 1923 r. — Dz. U. R. P. Nr. 65/505 — i rozporządzenia Min. Skarbu z dnia 18. XII. 1923 r. — Dz. U. R. P. Nr. 134 poz. 117 —
2) płatnicy państwowego podatku od nieruchomości
3) płatnicy państwowego podatku przemysłowego.

Kwoty przypadające według powyższego klucza rozdziału na grunta, nieruchomości (budynki) i przemysł (handel), poszczególni płatnicy pokrywają:

1) płatnik państwowego dodatku do podatku gruntowego wzgl. płatnicy samoistnego komunalnego podatku gruntowego obliczonego fikcyjnie według zasad wyżej podanych 75% w stosunku do indywidualnego dodatku wzgl. podatku,
2) płatnik państwowego podatku od nieruchomości 30% w stosunku do indywidualnego podatku; płatnicy z miasta Wejherowa 20% w stosunku do indywidualnego podatku,
3) płatnik państwowego podatku przemysłowego 15% w stosunku do indywidualnego podatku.

§ 2.

Niezależnie od opłaty, przewidzianej w § 1 statutu obowiązani są uiścić zużywający nadmiernie drogi dodatkową opłatę i to:
1) fabryki, tartaki i inne przedsiębiorstwa przemysłowe zgodnie z postanowieniem statutu powiatowego z dnia 15 listopada 1927 r. o opłatach za nadmierne zużywanie dróg powiatowych,
2) wedle zasad art. 27 i 30 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych z 11. VIII. 1923 r. — Dz. Ust. R. P. Nr. 94, poz. 747 — i § 18 rozporządzenia II. Min. Spraw Wewnętrzych z dnia 18 marca 1924 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu — Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 317 — właściciele autobusów i samochodów ciężarowych. Od autobusów i samochodów ciężarowych do 2 ton 100 zł, ponad 2 tony 200 zł, ponad 3 tony 400 zł rocznie. Właściciele autobusów i samochodów ciężarowych zamieszkujący poza granicami Państwa 100% więcej, od przyczepników 50% tych stawek.

§ 3.

Płatnicy opłat, wymienionych w § 1 i 2 p. 1 winni na żądanie przedstawić Wydziałowi Powiatowemu wszystkie dane, dotyczące wymiaru opłaty, zaś płatnicy opłat wymienionych w § 2 poz. 2 powinni swe samochody ciężarowe i autobusy posiadane w dniu 1 kwietnia zgłosić w Wydziale Powiatowym w terminie od 1 do 15 go maja, a nowonabywcy tych przedmiotów w ciągu 14 dni po ich nabyciu. Wymiar opłaty zostanie uskuteczniony na podstawie powyższych danych jak i danych, uzyskanych w sposób przewidziany w art. 44 ustawy z dnia 11. VIII. 1923 r. — Dz. U. R. P. Nr. 94 poz. 747. —

§ 4.

Rozkładu dokonuje Wydział Powiatowy, przyczem przysługuje mu prawo, określone w art. 44 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94/747).

§ 5.

Zawiadomienie o wymiarze opłat następuje przez wyłożenie w lokalach sołeckich i przełożonych obszarów dworskich list płatników z wskazaniem wysokości przypadających kwot opłatowych oraz przez ogłoszenie w Orędowniku Urzędowym powiatu wejherowskiego o wyłożeniu list opłatowych z oznaczeniem w nim terminu płatności opłat i środków prawnych. Płatnicy w obrębie gmin miejskich zostaną zawiadomieni wezwaniem płatniczem.

Opłatę łącznie z dopłatą uiścić należy w dwóch równych ratach płatnych dnia 1 kwietnia i 1 października każdego roku. Opłata, przewidziana w § 2 p. 2 jest płatna jednorazowo za cały rok. Termin płatności opłaty ustali Wydział Powiatowy.

§ 6.

Przeciwko wezwaniu płatniczemu przysługuje płatnikowi prawo sprzeciwu do Wydziału Powiatowego, które wnieść należy w przeciągu 4 tygodni po dniu doręczenia wezwania.

Przeciwko orzeczeniu Wydziału Pow. przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administranyjego w Toruniu w przeciągu 14 dni po dniu doręczenia orzeczenia.

Sprzeciw i skarga nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia opłaty po myśli ustępu 3 art. 48 ustawy z dnia 11. 8. 1923 (Dz. U. R. P. Nr. 94 poz. 747).

§ 7.

Nieuiszczenie opłaty we właściwym terminie pociągnie za sobą obowiązek zapłaty odsetek i kar za zwłokę oraz kosztów egzekucyjnych określonych ustawą z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. nr. 73 poz. 721).

§ 8.

Winni wykroczeń przeciwko postanowieniom niniejszego statutu podlegają karze porządkowej do wysokości 345,9 zł o ile nie zachodzi przestępstwo karalne według art. 62—66 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 (Dz. U. R. P. Nr. 94 poz. 747).

§ 9.

Opłaty specjalne i dopłaty drogowe, wymierzone na podstawie niniejszego statutu, nie ulegają zaliczeniu ani na komunalne podatki od gruntów, budynków, przemysłu i handlu, ani na komunalne podatki do państwowych podatków od gruntów, budynków, handlu i przemysłu.

§ 10.

Przepisy wykonawcze do niniejszego statutu wydaje Wydział Powiatowy.

§ 11.

Wydział Powiatowy obowiązany jest wyjednać u władzy nadzorczej zatwierdzenie niniejszego statutu.

§ 12.

Statut niniejszy wchodzi w życie po zatwierdzeniu go przez władzę nadzorczą i ogłoszeniu w Orędowniku Powiatowym pow. wejherowskiego.

Z dniem ogłoszenia traci moc obowiązującą statut z dnia 22 marca 1927 r.

Wejherowo, dnia 25. II. 1928 r.

Sejmik Powiatowy:
(—) Lipski, Starosta (—) Wł. Kruczyński,
(—) Rambiert, (—) Dąbrowski.

Powyższy statut podaję do ogólnej wiadomości i zaznaczam, że p. Wojewoda Pomorski w porozumieniu z p. Prezesem Pomorskiej Izby Skarbowej w Grudziądzu zatwierrził go dekretem z dnia 20 marca 1928 r. L. III. C. Nr. 2084/28.

Wejherowo, dnia 12. 4. 1928 r.
L. dz. II. 2644/28 W. P.

Przew. Wydz. Powiatowego:
Lipski.

124.

Uchwała Sejmiku Powiatowego powiatu wejherowskiego

w sprawie podwyższenia o 50% dodatku komunalnego do państwowego podatku gruntowego.

Celem częściowego pokrycia niedoboru budżetowego w roku rachunkowym 1928/29 pobierze się na rzecz powiatowego Związku Komunalnego zgodnie z postanowieniem § 2 rozporządzenia Min. Spraw Wewnętrznych z dnia 16. XII. 1925 r. — Dz. Ust. R. P. Nr. 131, poz. 939 — dodatkowo 50% dodatku komunalnego do tej części państwowego podatku gruntowego, która nie obejmuje oddzielnego dodatku państwowego.

Sciągnięcie dodatku nastąpi w dwóch ratach płatnych:

I. rata pomiędzy 15. X. a 15. XI. 1928 r.,
II. rata pomiędzy 15. II. a 15. III. 1929 r.

Uchwała niniejsza uzyskuje moc obowiązującą po zatwierdzeniu jej przez władzę nadzorczą od dnia ogłoszenia w Orędowniku Urzędowym powiatu wejherowskiego.

Wejherowo, dnia 25 lutego 1928 r.

Sejmik Powiatowy powiatu wejherowskiego:
(—) Lipski, Starosta.
(—) Wł. Kruczyński. (—) Rambiert.
(—) Dąbrowski.

Powyższą uchwałę podaje do ogólnej wiadomości i zaznaczam, że p. Wojewoda Pomorski w porozumieniu z p. Prezesem Pomorskiej Izby Skarbowej w Grudziądzu zatwierdził ją dekretem z dnia 28 marca 1928 r., L. III. C. N. 2083/28.

Wejherowo, dnia 12 kwietnia 1928 r.

L. dz. II. 3027/28 W. P.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego:
Lipski.

125.

Mianowanie członków do Pow. Komisji Przewłaszczeniowej na powiat morski.

Pan Wojewoda Pomorski dekretem z dnia 6 kwietnia 1928 r. nr. 7708/28 zamianował członkami Powiatowej Komisji Przewłaszczeniowej na powiat morski p. Andrzeja Strożyńskiego z Wejherowa i p. Józefa Krausego z Pierwoszyna.

Wejherowo, dnia 14 kwietnia 1928r.

L. dz I. 28-2634, 3222/28 W. P.

Starosta: Lipski.

Nakładem Wydziału Powiatowego w Wejherowie. Odpowiedzialny redaktor Augustyn Westphal, Wejherowo.
Drukiem „Gazety Kaszubskiej“ w Wejherowie.